

MAGYARKUTI MAGULYA BÉLA
(1915.VII.27-1996.X.22)

A XX. század sokoldalú művésze volt.

Nógrádverőce szülötte, itt töltötte alkotó éveit, és Verőcén lelt végső nyugalomra is.

Tehetségét korán felismerték. Tanulmányait Kőszegen a Vasutasok Árvák Intézetében, majd az Újpesti Faipari Szakiskolában kezdte, ahol az asztalosságot, fadarabot sajátította el.

Az Iparművészeti Szakiskolában többek között kerámiával foglalkozott. Az Országos Magyar Királyi Művészeti Iskolába a 800 jelentkezőből húsz főt vettek fel, ő köztük volt.

Tanulmányainak csúcsát a Képző Művészeti Akadémia jelentette, ahol Bernáth Aurél volt a tanára, aki így nyilatkozott róla:

"Minden ecsetvonása tiszta lélek."

Művészi pályáját grafikus illusztrátorként kezdte. 1940-től Atheneum Nyomda, 1952-től a Híradó és Dokumentum Filmgyár, a Hunnia Filmstúdió, később a Pannónia Filmstúdió következett. A kor legnagyobb művészeivel dolgozott együtt.

Bábfilmekhez készített háttérrel, majd a rajzfilmek, mesefilmek makettjeit tervezte, kivitelezte.

Ismert művei: Vuk, Mézga család, Bubó, Ludas Matyi (ezen egy évig dolgozott), Szaffi, Hófehérke (díszletét 500 háttérrel), Frakk, a János vitéz és a Nagyidai cigányok illusztrálása. Ezek elismerése mellett a La- Fontaine mesék is híresek.

Számára a legkedvesebb Tompa Mihály: Virágregék c. alkotásának megjelenítése. Sokoldalúságát templomfestés, (Szokolya, Verőce, Szendehely) kerámia készítés, fadarab, reklámfilmek is bizonyítják.

Verőcén festőként ismerték, látták gyakran alkotás közben. A szülőfalu utcái, a Dunakanyar szépsége méltán ihlette meg. Igényesség, lényeglátás, a téma iránti alázat jellemzi alkotásait, felfedezzük régészeti, történelmi ismereteit, néprajzi tanulmányait.

Szerény, közvetlen ember volt, nem hajhászta a sikert.

1952-től volt a Művészeti Alap tagja, 1975-ben egy szerény „Szocialista Kultúráért” kitüntetést kapott. Három kiállítása Szokolyán, 1996-ban Verőcén, az utóbbi is Verőcén volt 2013-ban.

- 1 -

Emlékezés

Sírja a verőcei temetőben

- 30 -